

סתרי תורה חלק ב' פרשת יתרו דף עח ע"א

התורה ניתנה בחודש השלישי דווקא

"בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּגו'", ששולט בו אוריאל"ל ראש הממונה, ושלש מאות וחמשה וששים רבבות מחנות עמו, כמספר ימי השנה, וכולם יש להם שס"ה מפתחות של מאורות, מן המאור ההוא היוצא מתוך חשמל העליון הפנימי שהוא גנוז וסתום, והסודות של האותיות הקדושות העליונות מהשם הקדוש תולין בו^[א]. **והוא** הסוד של איש תם, אדון הבית, איש האלהים, תם, כי שם הסיום וקשר התפילין, ויעקב איש תם היה.

ובצורתו קיים סוד החשמל הפנימי העליון שהוא נעלם וגנוז, וכל מאורות הסתומים העליונים הוא אוחזם, ויוצאים ממנו, וכל המחנות אוחזים אותן המפתחות של המאור ההוא היוצא מתוך החשמל.

חסד וגבורה נעשים לאחד בתפארת

והמאור ההוא נכלל בשני מאורות, שהם אחד^[א], המאור הראשון הוא אור הלבן שאין העין שולטת בו, וזה הוא האור הנגנז לצדיקים, ככתוב: **"אור זרע לצדיק וגו'"** (תהילים צ"ז, צ"ח), המאור השני הוא אור הנוצץ והלוהט כמראה אדום, ונכללים שני המאורות כאחד, והיו אחד^[ב].

בחודש סיון ששולט מזל תאומים ניתנה תורה

וזה אוריאל ראש הממונה, וכל אותן המחנות, נוטלים אור ההוא, ולפי שנכלל משני המאורות נקרא תאומים, ועל כן שולט בו מזל ההוא שנקרא בסוד שלו תאומים, ובו נתנה התורה, ומכאן נשפעות מדרגות למטה, עד שעולות בשמות להאיר העולם.

רק מזל סיון יש לה פה ולשון

כל שאר המזלות אין להם פה ולשון, וזה יש לו פה ולשון נכללים כאחד^[ג], ועל כן כתוב על התורה, **"וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה"** (יהושע א, ח), **"יומם"** כתוב נגד הלשון, **"לַיְלָה"** נגד הפה, והכל כלול כאחד, ובכל נתעלה המזל תאומים, ועל סוד זה כתוב תומים.

זיו הזוהר

ואור אדום. **יב.** כי מן התמזגות חסד ודין, נעשה מדת הרחמים, שמקורה ספירת התפארת. **יג.** הגם שבמזל בתולה יש גם כן פה ולשון, אפשר שמזל בתולה אין לה ציור פה אלא ככתוב **"נְאֻלְמָתִי"**

י. זו ספירת תפארת ספירה שלישית מן הז' ספירות של ז' ימי הבנין שבמעשה בראשית, והוא שולט בחדש השלישי. **יא.** ספירת תפארת כלולה מן שתי ספירות שלפניה, שהן חסד וגבורה, אור לבן

תומים חסר בגלל עשו

"וְהִנֵּה תוֹמִים בְּבִטָּנָה" (בראשית כה, כד), אפשר תאמר שבשביל שניהם נאמר תומים, לא כן, שהרי עשו אינו עולה בסוד זה, אלא בשביל יעקב נאמר, ושבח זה שהיה במעיה של אותה הצדקת משבח הכתוב, ולפי שהיה שם רשע שהוא נסתלק משם אות אל"ף, והכל סוד אחד.

יעקב לקח ניסן אייר וכלולים יחד בסיון

יעקב לקח בסוד שלו שני חדשים ניסן ואייר, והוא נכלל בהסוד של סיון שהוא תאומים, עשו לקח בסוד שלו שני חדשים תמוז ואב, והוא לא נמצא אלא נאבד, שהרי אלול אין שלו, ואפילו אב רק ט' ימים שלו ולא יותר, ונאבד ולא נמצא, ואין הוא בהסוד של תאומים, אלא נפרד לבדו ונטה לצד הטומאה בתהו ושממה, כמו שכתוב: **"הָאֵיב תָּמוּז חֲרֻבוֹת לְנִצָּח"** (תהלים ט, ז).

בחודש השלישי ששולט תאומים ניתנה תורה דתאומים לישראל

ולפי שיעקב הוא בבחינת תאומים, נתנה התורה לבניו בחדש תאומים, וגם התורה היא בסוד תאומים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, בחדש המשולש, לעם משולש, במדרגה המשולשת^[ז], תורה משולשת תורה נביאים וכתובים, והכל אחד.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עח ע"ב

בהר סיני ראה ה' שישראל אין בהם פגם

"בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם", למד רבי חייא, בזמן שהוא שהגיעו ישראל להר סיני, אסף הקדוש ברוך הוא את זרע ישראל, והיה משגיח בכולם, ולא מצא פסול בכל זרע ישראל, אלא כולם היו זרע קודש, כולם זרע אמת.

ה' לקח את משה לשליחו

בזמן שהוא אמר הקדוש ברוך הוא למשה, עתה אני מבקש ליתן התורה לישראל, משכם אלי על ידי שתודיעם אהבתי להאבות, ואהבתי שאני אוהב אותם, והאותות שעשיתי להם, ואתה תהיה שלוחי, לאמר להם אלה הדברים, אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה, כך אמר הקדוש ברוך הוא למשה, בדבר הזה תהיה לי ציר נאמן, להמשיך את ישראל אלי.

משה עלה לשמים במקום השראת השכינה

"וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וּגוֹ", למקום שפרישות כנפי השכינה, כמו שכתוב: **"וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד"** (שמואל ב', כב, י).

זיו הזוהר

בחינת נקבה, כדאיאת מלכות פה, ולשון הוא בחינת זכר, וזהו מדת יום בחינת זכר ומדת לילה בחינת נקבה. יד. היינו בשליטת ספירת תפארת, כנזכר

דומיה" (תהלים לט, א), או יש לתרץ שמזל בתולה כולו בחינת נקבה, ומזל תאומים אחד בחינת זכר ואחד בחינת נקבה, והיינו ענין פה ולשון, כי פה היא

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עט ע"ב

אשרי משה שעלה אל ה'

אשרי חלקו של משה שזכה לכבוד הזה, שהתורה מעידה עליו כך, אמר רבי יהודה, בא ראה מה בין משה לשאר בני העולם, שאר בני עולם כאשר עולים, עולים לעשירות, עולים לגדולה, עולים למלכות, אבל משה כאשר עלה, מה כתוב בו: **"וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים"**, אשרי חלקו.

הבא ליטהר מסייעין

רבי יוסי אמר, מכאן אמרו החברים, הבא ליטהר מסייעין לו, שכתוב: **"וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים"**, מה כתוב אחריו, **"וַיִּקְרָא אֵלָיו ה' [טו]"**, כי מי שרוצה להתקרב מקרבים אותו.

ה' קירב את משה ביותר

"וַיִּקְרָא אֵלָיו ה' מִן הַהָר לְאמור", אמר רבי יהודה, אשרי חלקו של משה, שעליו כתוב: **"אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכֵּן חֲצִירֶיךָ"** (תהלים סה, ה), וכתוב בו: **"וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל"**, **"וַנִּגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֶל ה' וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ"**.

אמירה לנקבות ולזכרים לפי בחינותיהם

"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב" אלו הנקבות, **"וּתְגִיד לְבַנְיָיִשְׂרָאֵל"** אלו הזכרים, רבי שמעון אמר, **"כֹּה תֹאמַר"**, ככתוב: **"כֹּה תִבְרְכוּ"** (במדבר ו, כג), וכתוב **"וַחֲסִידֶיךָ יִבְרְכוּכָה"** (תהלים קמה, י), כלומר יברכו כ"ה[טז], **"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב"**, באמירה, וזה מצד הדין[יז], **"וּתְגִיד לְבַנְיָיִשְׂרָאֵל"**, ככתוב: **"וַיִּגַּד לְכֶם אֶת בְּרִיתוֹ"** (דברים ד, יג), **"לְבַנְיָיִשְׂרָאֵל"**, הזכרים שבאים מצד הרחמים.

"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב", למקום שהוא שראוי להם, **"וּתְגִיד לְבַנְיָיִשְׂרָאֵל"**, במקום השלם שהוא שראוי להם[יח], שהרי יעקב וישראל לשתי מדרגות נתעלו, ובמדרגה אחת עולים[יט], אלא ישראל שלימות של הכל נקרא, **"וּתְגִיד לְבַנְיָיִשְׂרָאֵל"**, לגלות להם חכמה, ולספר להם ברוח חכמה, החסד והאמת שעשה להם הקדוש ברוך הוא, שכתוב: **"וַיִּגַּד לְכֶם אֶת בְּרִיתוֹ"** (דברים ד, יג).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פ ע"ב

ה' מתנהג עם בניו ברחמים ועם העמים בדין

"אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים", מהו כנפי נשרים, אמר רבי יהודה, ברחמים, שכתוב: **"כַּנְּשָׁר יַעִיר קִנּוֹ וְגוֹ"** (דברים לב, יא), וזהו הסוד שאמר

לעיל. טו. לקרבו למדרגה יותר גבוה. טז. פירוש דין. יח. פירוש, להגביה נשמות נשי ישראל, ימשיכו שפע למדת המלכות שנקראת כה. יז. כיון ולקשרם בקדושת מדת המלכות, ולבני ישראל שמדת המלכות היא עלמא דנוקבא, לכן היא בחינת בקדושת מדת התפארת. יט. פירוש, שיעקב רמו

רבי שמעון, "דַּרְךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם" (משלי ל, יט), מהו בשמים, ברחמים, מה נשר נמצא ברחמים על בניו ובדין אצל אחרים, כך הקדוש ברוך הוא נמצא ברחמים אצל ישראל, ובדין אצל העמים עובדי כוכבים ומזלות.

זוהר חלק ג' פרשת אמור דף קו ע"ב

גודל הזהירות של בני ישראל שלא להתקרב אל הר סיני

"לֹא תִגַע בּוֹ יָד וּגּוֹ", אמר רבי חזקיה, ומה הר סיני שהוא הר כמו שאר הרי העולם, ולפי שנראה עליו כבוד המלך הקדוש כתוב: "לֹא תִגַע בּוֹ יָד כִּי סָקוּל יִסְקַל אוֹ יָרֵה יִירֵה", מי שמתקרב למלך, לא כל שכן.

ומה הר סיני, שיכול האיש לנגוע בו ידו בדרך כבוד ביראה, כתוב: "לֹא תִגַע בּוֹ יָד" סתם, ואפילו בדרך כבוד, מי שנוגע בידו בדרך בזיון לפני המלך, לא כל שכן.

רבי ייסא אמר, כתוב: "אַל תִּקְרַב הַלֵּם שֶׁל נְעָלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא" (שמות ג, ה), ומה משה שמן היום שנולד זיו הקודש העליון לא סר ממנו, כתוב בו: "אַל תִּקְרַב הַלֵּם", שאמר לו, משה, עד עתה אינך כדאי להשתמש בכבודי, "שֶׁל נְעָלֶיךָ", ומה משה שהיה מתקרב רק ביראה להקדושה, כתוב בו כך, מי שמתקרב בדרך בזיון אצל המלך על אחת כמה וכמה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פ עב

ישראל קידשו עצמם למטה

"וַיֹּאמֶר אֶל הָעָם הֲיוּ נִכְנָיִם לְשִׁלֻּשֵׁת יָמִים אֶל תִּגְשׁוּ אֶל אִשָּׁה", אמר רבי יוסי, בזמן ההיא שקרבו ישראל להר סיני, בלילה ההוא היה אחר שלשה ימים שלא נזדווגו לנשיהם^[כ], באו מלאכים העליונים וקבלו את ישראל באחוה, שהם מלאכים למעלה, וישראל מלאכים למטה, הם מקדשים שם העליון למעלה, וישראל מקדשים שם העליון למטה, ונתעטרו ישראל בשבעים כתרין בלילה ההוא.

ומלאכים העליונים אמרו, "אַחוּת לָנוּ קִטְנָה וְשָׂדִים אֵין לָהּ", שאין בהם מצות ומעשים טובים, "מֵה נַעֲשֶׂה לְאַחֲתָנוּ", כלומר מה יקר וגדולה נעשה לאחותנו הזאת, ביום שהקדוש ברוך הוא יתגלה בהר סיני ליתן להם התורה.

זוהר פרשת יתרו דף פא ע"א

ה' נתגלה אל ישראל במידת הרחמים (שהוא שמים)

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיט הַבְּקָר", אמר רבי שמעון, בשעה שבקש הקדוש ברוך הוא להתגלות בהר סיני, קרא לכל הפמליא שלו, ואמר להם, עתה ישראל כמו ילדים, שאין יודעים משפטי, ואני מבקש להתגלות עליהם, אם אתגלה עליהם בכח הגבורה לא

זוהר חלק ג' פרשת יתרו דף פא ע"א

על קדושת המלכות, וישראל על קדושת התפארת, הוא ושכינתיה. כ. היינו כשיטת רבי יוסי במסכת ועולים להזדווג יחד, וזהו נקרא יחוד קודשא בריך שבת פרק רבי עקיבא, דבד' עביד פרישה, ונפרשו

יוכלו לסבול, אבל אתגלה עליהם ברחמים ויקבלו משפטי, זה שכתוב: **"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי"**, ביום השלישי ודאי^[כא], שהוא רחמים.

מניין, שכתוב: **"וַיֵּט שְׁמַיִם וַיַּרְדּ"** (שמואל ב' כב, ט), ובמדה זו נתגלה הקדוש ברוך הוא לישראל, שהקדים להם רחמים בראשונה, ואחר כך נתנה להם התורה מצד של גבורה, **"בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי"**, שכך ראוי להם^[כב], כי בעבור זה נקראים ישראל.

כשמאיר הבוקר לגמרי החסד נתעורר ואז ניתנה תורה

"בְּהֵיט הַבֶּקֶר", שכתוב: **"בִּקְרָא לֹא עֲבוֹת"** (שמואל ב' כג, ד), שאם היה עבות חשכות היה נמצא ולא היתה נתגלה מדת החסד, ואימתי נתגלה חסד, בבקר, כמו שכתוב: **"הַבֶּקֶר אֹר"** (בראשית מ"ד, ג), שכאשר מאיר הבקר חסד נמצא בעולם והדינים מתבטלים, ובזמן שאין הבקר מאיר, אין הדינים מתבטלים, שכתוב: **"בְּרֵן יַחַד פּוֹכְבֵי בִקְר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים"** (איוב לח, ז)^[כג], כיון שנשתקעים אותן הכוכבים והאיר השמש, על אותה השעה כתוב: **"בִּקְרָא לֹא עֲבוֹת"**, וחסד נתעורר בעולם התחתון, ועל השעה ההיא כתוב: **"בְּהֵיט הַבֶּקֶר"**^[כד].

כשנתעורר זכותו של אברהם אבינו

אמר רבי יוסי, **"בְּהֵיט הַבֶּקֶר"** התחיל הקדוש ברוך הוא להתגלות על הר סיני, ולמדנו **"בְּהֵיט הַבֶּקֶר"**, כאשר נתעורר זכותו של אברהם, שכתוב בו: **"וַיִּשְׁכַּח אֲבְרָהָם בְּבִקְר"** (בראשית י"ט, כז).

חסד ותפארת נכללו ונעשו לאחד

"וַיְהִי קֶלֶת וּבִרְקִים", אמר רבי אבא, קלת כתוב חסר, שני קולות שהתאחדו לאחד, זה יוצא מזה, רוח ממים, ומים מרוח, שנים שהם אחד, ואחד שהוא שנים^[כה].

קול אחד זהו עולם הבינה

אמר רבי יוסי, **"קלת"** לשון יחיד, הוא קול הגדול והחזק שאינו נפסק לעולם^[כז], זהו שכתוב בו: **"קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יִסָּף"** (דברים ה, יח), שהרי שאר קולות נפסקים. כמו שלמדנו, בארבעה פרקים בשנה הקול נפסק^[כז], ואז דינים נתעוררים בעולם, וזהו הקול שנכללים בו שאר הקולות אינו נפסק לעולם, ואינו מתבטל מן הקיום השלם והתוקף שלו.

זיו הזוהר

כד. בה"א הידוע, לרמז שזה הבקר היינו מדת החסד. **כה**. דעת רבי אבא, שהכתוב מרמז על שתי המדות, חסד ותפארת, שהתאחדו לאחד להשמיע הקולות, והן נקראים מים ורוח, מים חסד ורוח תפארת, והן חסד ורחמים. **כו**. דעת רבי יוסי, כי קלת שבכאן מרמז על מדת הבינה, שהשפע שלה אין פוסק תמיד, לצורך קיום העולמות. **כז**. היינו,

ג' ימים עם ג' לילות, ליל ה' ליל ו' ליל ז', ובשבת ניתנה התורה. **כא**. יום השלישי רמז על ספירת התפארת, ספירה שלישית מן ז' ימי הבנין, והיא מדת הרחמים, והיא נקראת שמים. **כב**. כי השם ישראל מרמז על התפארת. **כג**. כל זמן הארת הכוכבים שהוא עוד לילה אז, **"וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים"**, פירוש, שאז שולטים בעלי הדין.

התורה ניתנה בגבורה וחזרה לחסד

למדנו, שרבי יהודה אומר, מצד הגבורה נתנה התורה, אמר רבי יוסי, אם כן בצד השמאל היה [כי], אמר לו, נהפך לימין, שכתוב: "מימינו אש דת למו" (דברים לג, ב), נמצא, שהשמאל נהפך לימין, וגם נמצא, שהימין נהפך לשמאל, שכתוב: "ימינך ה' נאדרי בכח וגו'" (שמות טו, ו), הרי לימין גבורת השמאל.

קול השופר (בינה) ביטל הדינים והקטרוג שהוא הענן "וענן כבד על הָהָר וגו'", ענן חזק הנשתקע במקומו ואינו נוסע ממקום למקום, "יקל שפָר חֶזֶק מֵאֵד", מתוך ענן החזק יצא הקול ההוא, ככתוב: "וַיְהִי כְשִׁמְעֶכֶם אֶת הַקּוֹל מֵתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ" (דברים ה, יט).

אמר רבי יהודה, ג' מיני חשך היה, שכתוב: "חֹשֶׁךְ עָנָן וְעַרְפֶּל" (דברים ד, יא), וקול ההוא היה יוצא לפנים מכולם, אמר רבי יוסי, פנימיות של כולם היה, שבו כתוב: "קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף" (דברים ה, יח).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פד ע"א

המלכות גילתה הארותיה בגוונים שונים

"וְהָרַר סִינֵי עֵשָׂן כְּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בְּאֵשׁ וגו'", אמר רבי אבא, בשעה שעשן הר סיני היה יוצא, עלה להב אש ונתעטר בעשן ההוא בהתגלות, כמראה התכלת הזה [כט], והיה עולה ויורד, וכל מיני ריח הבשמים שבגן עדן היה מעלה עשן ההוא, בגוון של לבן ואדום ושחור, זהו שכתוב: "מִקְטָרֶת מֵר וּלְבוֹנָה מְכַל אֲבָקֶת רוּכַל" (שיר השירים ג, ו).

עשן זו השכינה

עשן ההוא מה היה, אמר רבי יצחק זו השכינה שנגלתה שם, כמו שכתוב: "מִי זֹאת עֵלָה מִן הַמִּדְבָּר כְּתִימֵרוֹת עֵשָׂן" [ל] (שיר השירים ג, ו), אמר רבי יהודה, למה לך כל זה, הרי מקרא מפורש הוא, שכתוב: "וְהָרַר סִינֵי עֵשָׂן כְּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֵשָׂנוּ כְּעֵשָׂן הַכְּבָשׂוֹן", אשרי העם שראו זה וידעו זה.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ו ע"ב

בקול השופר מרומזים גם הבינה וגם ז"א

"וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מֵאֵד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל", אמר רבי אבא, "וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר", כאן מחולקים ספרים הקדמונים, וכולם בענין אחד השתקעו, יש מי שאומר קול השופר הוא שני ענינים, קול אחד, השופר שנים [לא], וכן מוכח שלא נכתב ויהי השופר הולך וחזק, אלא "קול השופר", היינו קול שיוצא מן השופר, שבודאי שופר נקרא,

זיו הזוהר

השפע הבאה מן מדת המלכות, נפסקת בזמן שליטת הדין. כח. פירוש, מצד הדין, בתמיהה. כט. אתכלא היינו אשכל, ואין מובן, לכן נראה לי לגרוס כתכלא דא, ופירושו, כמראה התכלת שנעשה על ידי תערוכות ג' גונים לבן אדום שחור. ל. זאת רמז על השכינה הקדושה. לא. פירוש,

ככתוב: **"וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל"** (ישעיהו כז, יג), וזה היא שופר גדול, שבו יוצאים עבדים לחירות עולם, וזה נתבאר.

יש אומר שמרומז רק הבינה

ויש מי שלומד ומדייק, שהכל אחד, לפי שכתוב: **"קול השֹׁפֵר"**, היינו הקול שנקרא שופר, ומניין שנקרא קול, ממה שכתוב: **"קול גדול ולא יסף"** (דברים ה, יח) [לב], וזה הקול הגדול נקרא שופר, ועל כן, **"קול השֹׁפֵר"**.

לכולי עלמא היה הולך מהבינה לישראל דרך התפארת

"הולֵךְ" כתוב, להיכן הולך, אפשר תאמר להר סיני, או לישראל, יורד היה צריך לומר, אלא שהתורה מזה השופר יצאה [לג], וממקום הזה שהוא הכלל של כל שאר הקולות נתנה התורה, וכאשר נעיין בדבריהם נבין שהכל אחד [לד].

חירות הוא על ידי אור הבינה

ועל כן, לוחות הראשונים היו נרשמים ממקום הזה, וזה סוד הדבר, שכתוב: **"חֲרוֹת עַל הַלְּחָת"** (שמות לב, טז), אל תקרא חרות, אלא חירות, חירות ממש, המקום שכל מיני חירות בו תולה.

כל מחלוקת תנאים מתקבצים אל מקור אחד, אלו ואלו דברי אלקים חיים

ובא וראה, שאין לך דבר בתורה שאומרים החברים, זה כך וזה כך, שלא ילך הכל למקום אחד, ולמקור אחד הכל נאסף.

"קול השֹׁפֵר הוֹלֵךְ", כמו שכתוב: **"כָּל הַנְּחָלִים הֹלְכִים אֶל הַיָּם"** (קהלת א, ז), וכתוב: **"הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מְקוֹם אֶחָד"** (שם ג, כ).

התורה סובלת את כל הפירושים

"וְחִזְקוּ מְאֹד", כמו שלמדנו, כלי מחזיק מ' סאה [לה].

כל דבר בתורה הוא חזק ואם אינך מבין דע שלא ירדת לעמק הדברים

ועוד **"וְחִזְקוּ מְאֹד"**, שאין לך דבר בתורה שנראה חלש או מפורק, שכאשר תעיין ותשכיל בו, לא תמצא אותו תקיף כפטיש המשבר סלעים, ומה שנראה חלש, ממך הוא, כמו שבארו הכתוב: **"כִּי לֹא דָבַר יָרַק הוּא מִכֶּם"** (דברים לב, מז), שאם רק הוא, מכם הוא, ועל כן, **"וְחִזְקוּ מְאֹד"** כתוב.

זיו הזוהר

הולך. לד. כי גם לפי דעת האומרים שזה הקול מרמז על התפארת, מובן שהארה זו נשפעה תחלה מן הבינה להתפארת. לה. כן גם כאן חזק מלשון מחזיק, ופירוש, שזה הקול שנשתלשל מן התפארת היה מחזיק הכח והאור והקדושה של מאד, ותיבת מאד בגימטריה מ"ה, והיינו שם הוי"ה במלוי אלפי"ן.

שקול נקראת ספירת התפארת, ושופר נקראת ספירת הבינה, שמשם בא החירות, ותפארת תולדת הבינה, ולכן נקראת הבינה בשם אימא עלאה, והתפארת נקרא בשם ברא, לפי זה יצא הקול מן ספירת תפארת. לב. לפי זה יפורש, שהקול בא מעולם הבינה. לג. פירוש, שהכתוב מודיע, שהופעת התורה היא מעולם הבינה, ולפיכך כתוב

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו בר יוחאי

כולל חצות - שופרא דמירון - קאליב

בראשות כ"ק מרן האדמו"ר מקאליב שליט"א

במערת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

טופס

שם:

רחוב - ישוב:

עיר:

טלפון סעל:

הנני מקבל עלי ללמוד כל לילה מחצות הלילה עד שתי שעות זוהר הקדוש, מיום א' עד יום ה' בכלל, ובמשך השבת שתי שעות, ובמוצאי שבת שתי שעות.

חתימה

מטרת הלימוד הקדוש בעת רצון נפלא¹ אשר שערי שמים פתוחים, היא לעורר את התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, למען יעמוד בתפילה ויעורר זכות, כמו שאמר אליהו הנביא (במאמר פתח אליהו) **קום רבי שמעון לעורר את העליונים אלו האבות הקדושים ומשה רבנו רעיא מהימנא למען להקים את השכינה מעפרה ולקיים בנו "תם עֲנֵנָה בַת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתָךְ"** (איכה ד כב). ותתעורר חבצלת השרון להושיע הבנים, "ושבו בנים לגבולם", ובזכות אשר נקיים (מלאכי פרק ג כב-כד) **"זְכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עֶבְדִּי"** נזכה להמשך דברי הנביא **"הֲגַה אֶנִּי שְׁלִיחַ לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנָי בּוֹא יוֹם ה' הַגְדוֹל וְהַנּוֹרָא, וְהִשִּׁיב לָב אֲבוֹת עַל בְּנֵים וְלָב בְּנֵים עַל אֲבוֹתָם"** בב"א.

1. כתוב בוה"ק (חלק ב דף מ"ו ע"א, ובאדרא) כל הלומד אחר חצות לילה הקב"ה משקיט את המלאכים וכולם מקשיבים לקולו, וזה לשון זוהר הקדוש: אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקא, וכדן בעי ליה לבר נש למיקם ולמלאעי באורייתא, והא אתמר דקודשא בריך הוא וכל צדיקא דבגנתא דעדן כלחו צייתין לקליה. הדא הוא דכתיב (שיר השירים פרק ח' י"ג) **הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקֻשָּׁיִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׂמִיעֵנִי**. והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחה ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא. וככתיב האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): **"הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקֻשָּׁיִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׂמִיעֵנִי"**. ר"ת ח'ב'ר'ים מ'ק'ש'י'ם ל'ק'ו'ל'ך ה'ש'מ'יע'נ'י. וכתב הש"ס - השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה. וכתב הש"ס הקדוש - (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (ש"ש ח, יג) **הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקֻשָּׁיִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׂמִיעֵנִי**, וכשקול חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו' (תהלים קיט, סב), וכתיב (תהלים נו, ט), **עוֹרָה כְבוֹדִי וְגו'**, ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוררת מכמה שירות ותשבחות וכמה מיני תורה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה, וכשרואה אותה באותה התיקון הטוב, מצוה לכתוב בספר כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתו אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנהויר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מוהיר הנביא ואומר (איכה ב' יט) **קוֹמִי רוּנִי בְלִילָה לְרֹאשׁ אֲשֵׁמוֹרוֹת, וְכָתִיב (ישעיה כו, ט), נַפְשִׁי אֵינִי בְלִילָה**. וצריך לזוהר שלא יפסק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.